Lieta Nr.129053814/21

SPRIEDUMS
Latvijas Republikas vārdā
Rīgā, 2014.gada 26.novembrī

Rīgas pilsētas Latgales priekšpilsētas tiesas tiesnese L.Podoļska rakstveida procesā izskatot lietu /pers. A/, personas kods /personas kods/ (turpmāk - iesniedzējs) sūdzībā par Rīgas pašvaldības policijas Latgales pārvaldes (turpmāk - iestāde) 2014.gada 18.marta lēmumu Nr.D57/04/ZV143685/1,

konstatēja

2014.gada 12.februārī Rīgas pašvaldības policijas vecākais inspektors P.Amoliņš sastādīja iesniedzējam administratīvā pārkāpuma protokolu - lēmumu ZV143685, par to, ka 2014.gada 12.februārī plkst.20.35 uz ielas Spīķeru ielā 8, Rīgā iesniedzējs veica pasažieru pārvadājumus ar transportlīdzekli MERCEDES BENZ, valsts reģistrācijas numurs /TL numurs/ un apstājās 326.ceļa zīmes darbības zonā, neievērojot tās prasības, pārkāpjot Ceļu satiksmes noteikumu (turpmāk - CSN) 135.11.punktā minētās prasības, izdarot Latvijas APK 149.^{10}panta otrās daļas 8.punktā minēto administratīvo pārkāpumu, transportlīdzekļa vadītājam uzlikts naudas sods EUR 30 apmērā.

Minēto administratīvā pārkāpuma protokolu - lēmumu iesniedzējs pārsūdzējis un ar Rīgas pašvaldības policijas Latgales pārvaldes 2014.gada 18.marta lēmumu Nr.D57/04/ZV143685/1 2014.gada 12.februāra administratīvā pārkāpuma protokols - lēmums ZV143685 atstāts negrozīts.

2014.gada 2.aprīlī Rīgas pilsētas Latgales priekšpilsētas tiesā saņemta iesniedzēja sūdzība par Rīgas pašvaldības policijas Latgales pārvaldes 2014.gada 18.marta lēmumu Nr.D57/04/ZV143685/1.

Iesniedzēja sūdzībā norādīts, ka iestādes lēmumam nepiekrīt un pārsūdz to pilnā apjomā. Neviens normatīvais akts neuzliek par pienākumu transportlīdzekļa vadītājam, kas pārvadātāja uzdevumā veicis pasažieru komercpārvadājumus, noskaidrot pasažiera personību, līdz ar to iesniedzējam pasažiera personas dati nebija zināmi. Ikvienai personai, tajā skaitā invalīdam ir tiesības izmantot transporta pakalpojumus, iepriekš neinformējot par savu invaliditāti un konkrētajā gadījumā viens no pasažieriem bija invalīds ar invalīdu stāvvietu izmantošanas karti. Ņemot vērā pasažieru lūgumus, apstājies 326.ceļa zīmes darbības zonā, jo pasažierim - invalīdam bija invalīdu stāvvietas izmantošanas karte. Pamatojoties uz iepriekšminēto un saskaņā ar Latvijas APK 288.pantu, 289.pantu, 289.^{1}pantu, 289.^{12}panta otrās daļas 2.punktu, iesniedzējs lūdz tiesu atcelt iestādes 2014.gada 18.marta lēmumu Nr.D57/04/ZV143685/1 un izbeigt lietu (lietas 6.lapa).

2014.gada 30.aprīlī Rīgas pilsētas Latgales priekšpilsētas tiesā saņemti iestādes pārstāvja paskaidrojumi, kuros norāda, ka izskatot lietu pēc būtības, ņemot vērā iesniedzēja pretenzijas, iestāde secina, ka lietā nepastāv strīds par to, ka iesniedzējs apstājās 326.ceļa zīmes darbības zonā. Iesniedzējs uzskata lēmumu par nepamatotu un pārsūdz to, jo apstājies 326.ceļa zīmes darbības zonā, lai izlaistu pasažieri, kas bijis invalīds. Iestāde šādu apgalvojumu vērtē kritiski sekojošu iemeslu dēļ. Kā secināts no dzīvē gūtām atziņām, persona, kas uzskata, ka nepamatoti saukta pie administratīvās atbildības, izsaka savus iebildumus protokola - paziņojuma sastādīšanas brīdī, proti, norāda, kādēļ nepiekrīt sastādītajam administratīvā pārkāpuma protokolam - paziņojumam. Kā secināms no lietā esošiem materiāliem iesniedzējs šādus paskaidrojumus nav sniedzis, kas liek secināt, ka pārkāpuma konstatēšanas brīdī iesniedzējs ir apzinājies par kāda CSN pārkāpumu izdarīšanu tiek saukts pie administratīvās atbildības un piekritis tam. Administratīvās apgabaltiesas 2009.gada 15.decembra spriedumā ietverta atziņa, ka, ja persona patiešām nav vainīga, tad tā ir ieinteresēta uzreiz tūlīt pēc pārkāpuma sniegt patieso lietas apstākļu izklāstu sīkā paskaidrojumā. Sniegt paskaidrojumus ir personas tiesības, ja viņa tās neizmanto, tad vēlāk vairs nevar atsaukties uz saviem pirmajiem paskaidrojumiem. Vislielākā ticamība ir dodama tieši pirmajiem paskaidrojumiem, kamēr personai vel nav bijis laika izdomāt sev izdevīgāku versiju.

Iestādes darbinieka dienesta ziņojumā norādīts, ka plkst.20.35 iesniedzējs izlaida vairākus pasažierus un vairākus pasažierus uzņēma transportlīdzeklī, taču iesniedzējs norāda, ka iesniedzējs norādījis, ka apstājies pēc pasažiera (invalīda) lūguma un izlaidis tikai vienu pasažieri. Lai gan policijas darbinieka liecības (arī paskaidrojumi un dienesta ziņojumi) nav pašas par sevi uzskatāmas par absolūti ticamām un neapstrīdamām, tomēr policijas darbinieku liecinātajam par notikumiem, kas risinājušies, tiem pildot savus dienesta pienākumus, ir piešķirama augsta ticamības pakāpe. Lai konstatētu, ka policijas darbinieki ir snieguši nepatiesas liecības, ir nepieciešami pārliecinoši pierādījumi. Tā kā iestāde šādus pierādījumus nav konstatējusi un tā kā iesniedzējs ir personīgi ieinteresēts lietas iznākumā, iestāde piešķir augstāku ticamību iestādes darbinieka ziņojumam un secina, ka iesniedzējs ir izlaidis vairākus pasažierus, tādēļ iesniedzēja paskaidrojumus par invalīda izlaišanu vērtē kritiski.

Turklāt pamatojoties uz CSN 288.3.apakšpunktu 326.zīmes darbības zonā atļauta invalīdu iekāpšana transportlīdzekļos, kas apzīmēti ar invalīdu stāvvietu izmantošanas karti, vai izkāpšana no tiem. Lietā nav strīda par to, ka transportlīdzeklis nebija apzīmēts ar invalīda stāvvietas izmantošanas karti, tādēļ iesniedzējam nebija tiesības apturēt transportlīdzekli, pat gadījumos, ja iesniedzējs izlaistu pasažieri, kas būtu invalīds.

Iesniedzējs ir iesniedzis identisku sūdzību lietā Nr.129053714, kur izklāsta tieši tos pašus lietas, it kā, faktiskos apstākļus un apstāšanās iemeslus, kas liek iestādei, kopā ar lietā esošiem pierādījumus, kritiski vērtē iesniedzēja sūdzībā izteikto apgalvojumu patiesumu.

Tāpat iestāde konstatē, ka konkrētajā gadījumā Latvijas APK 21.pants nav piemērojams, jo apstāšanās un stāvēšanas noteikumu pārkāpšanas konstatēšana un vainīgo personu obligāta sodīšana ir nepieciešama, lai nodrošinātu kārtību ceļu satiksmē un vienveidīgu tiesību normu piemērošanu, lietās, kurās personām tiek noteikta administratīvā atbildība par apstāšanās un stāvēšanas noteikumu pārkāpšanu. Turklāt pastāv tiesiskais regulējums, kas uzliek par pienākumu sodīt visas personas, kas ir izdarījušas minēto pārkāpumu, lai panāktu vienlīdzīgu attieksmi pret visām personām un taisnīguma ievērošanu, piemērojot administratīvos sodus.

Augstākās tiesas Senāts 2009.gada 12.februāra spriedumā lietā Nr. SKA-15/2009 atzinis, ka administratīvais pārkāpums ir atzīstams par maznozīmīgu, ja, ņemot vērā konkrētās lietas apstākļus (tostarp izdarītā administratīvā pārkāpuma raksturu un citus lietā būtiskus apstākļus), administratīvā soda uzlikšana par izdarīto pārkāpumu nebūtu lietderīga. Citiem vārdiem, izdarītais pārkāpums ir tik nebūtisks, ka par to pārkāpējam nav nepieciešams uzlikt sodu, bet ir pietiekami izteikt mutvārdu aizrādījumu, kas ir preventīvs (audzinoša rakstura) līdzeklis, kas versts uz to, lai persona, kas izdarījusi administratīvo pārkāpumu, saprastu savas uzvedības prettiesiskumu un turpmāk to nepieļautu.

Lai atzītu pārkāpumu par maznozīmīgu saskaņā ar Latvijas APK 21.pantu, nepieciešams konstatēt tādus konkrētajai lietai raksturīgus apstākļus, kuri gan neizslēdz administratīvā pārkāpuma esību (sastāvu), bet kuru dēļ jebkāda soda piemērošana attiecīgajā situācijā būtu pārmērīga vai neadekvāta.

Konkrētā gadījumā iesniedzēja rīcībā nav konstatējami Latvijas APK 33.panta pazīmes. Iepazīstoties ar sūdzību ir secināms, ka iesniedzējs nenožēlo izdarīto un nekas neliecina, ka viņš atturēsies atkāroti izdarīt līdzīgu pārkāpumu.

Atzīt pārkāpumu par maznozīmīgu pie konkrētā lietā esošiem apstākļiem būtu pretrunā ar Latvijas APK 22.pantu. Ja katrs ceļu satiksmes dalībnieks novietos transportlīdzekļi 326.ceļa zīmes darbības zonā, lai izlaistu pasažierus, pēc tam aizbildinoties, ka tika izlaist invalīds, un šādus apstākļus uzskatītu par objektīviem, lai piemērotu Latvijas APK 21.pantu un atzītu pārkāpumu par maznozīmīgu, tad iesniedzējs un citi ceļu satiksmes dalībnieki regulāri pārkāps ceļu satiksmes noteikumus, lūdzot tos atzīt par maznozīmīgiem. Šāda situācija nav pieļaujama, jo radīs haosu un nenoteiktību ceļu satiksmē, uz ielām veidotos sastrēgumi un plūstoša ceļu satiksme nebūtu iespējama.

Pamatojoties uz iepriekš minētām tiesību normām un lietas faktiskiem apstākļiem, lūdz tiesu sūdzību noraidīt (lietas 17.-21.lapa).

A r 2014.gada 4.aprīļa Rīgas pilsētas Latgales priekšpilsētas tiesas tiesnese s lēmumu pieņemta iesniedzēja sūdzība. Līdz tiesas noteiktajam termiņam - 2014.gada 6.maijam no lietas dalībniekiem nav saņemti lūgumi izskatīt lietu tiesas sēdē, nav pieteikts noraidījums tiesnesim, nav saņemti lietas dalībnieku lūgumi.

Administratīvā pārkāpuma lietā pieņemtā lēmuma pārsūdzēšanas un sūdzību izskatīšanas kārtību rajona (pilsētas) tiesā regulē Latvijas APK normas un tieši divdesmit trešā „a" nodaļa.

Saskaņā ar Latvijas APK 289.^{6}panta septīto daļu tiesa, izskatot administratīvā pārkāpuma lietu, izlemj šādus jautājumus:

1) vai ir noticis administratīvais pārkāpums;
2) vai persona, kuru sauc pie administratīvās atbildības, ir vainīga šā administratīvā pārkāpuma izdarīšanā;
3) vai persona ir sodāma par šo administratīvo pārkāpumu;
4) vai ir apstākļi, kas pastiprina vai mīkstina atbildību;
5) kāds administratīvais sods piemērojams personai;
6) vai apmierināms pieteikums par zaudējumu atlīdzību, kam par labu un kādā apmērā tas piedzenams;
7) kā rīkoties ar lietiskajiem pierādījumiem un citām administratīvā pārkāpuma lietvedības laikā izņemtajām lietām, mantām un piemēroto garantijas naudu.

Saskaņā ar CSN 4.punktu ceļu satiksmes dalībniekiem jāizpilda šo noteikumu un citu normatīvo aktu prasības, kas nosaka ceļu satiksmes dalībnieku pienākumus[..].

CSN 135.11.punkts nosaka, ka aizliegts apstāties un stāvēt: 326.ceļa zīmes darbības zonā. Atbilstoši CSN 282.26.punktam - 326.zīme „Apstāties aizliegts". Transportlīdzekļiem aizliegts apstāties un stāvēt.

Latvijas APK 149.^{10}panta otrās daļas 8.punkts nosaka, ka par apstāšanos 326.ceļa zīmes darbības zonā uzliek naudas sodu transportlīdzekļa vadītājam trīsdesmit *euro* apmērā.

Izvērtējot sūdzībā norādītos argumentus, iestādes 2014.gada 18.marta lēmuma Nr.D57/04/ZV143685/1 pamatojumu un iesniegtos paskaidrojumus, tiesnese atzīst, ka iestāde ir pareizi novērtējusi lietas faktiskos un tiesiskos apstākļus, tāpēc saskaņā ar Latvijas APK 289.^{13}panta trešo daļu tiesnese pievienojas iestādes 2014.gada 18.marta lēmuma Nr.D57/04/ZV143685/1 motivācijai un to neatkārto. Tāpat tiesnese iepazīstoties ar lietas materiāliem, nekonstatē procesuālo tiesību normu, kas regulē administratīvās pārkāpuma lietas lietvedību un izskatīšanas kārtību pārkāpumus, kas būtu par pamatu minētā iestādes lēmuma atcelšanai.

Atbilstoši Latvijas APK 243.panta pirmās daļas noteikumiem, pierādījumi administratīvā pārkāpuma lietā ir jebkuras šajā kodeksā paredzētajā kārtībā iegūtas un noteiktā procesuālajā formā nostiprinātas ziņas par faktiem, kurus administratīvā pārkāpuma lietvedībā iesaistītās personas savas kompetences ietvaros izmanto, lai pierādītu administratīvā pārkāpuma esamību vai neesamību un noskaidrotu citus apstākļus, kam ir nozīme lietas pareizā izlemšanā. Latvijas APK 243.panta piektā daļa nosaka, ka administratīvā pārkāpuma lietvedībā iesaistītās personas kā pierādījumus var izmantot tikai ticamas, attiecināmas un pieļaujamas ziņas par faktiem. Tāpat atbilstoši minētā panta astotajai daļai, to, cik ticamas ir pierādīšanā izmantojamās ziņas par faktiem, izvērtē, aplūkojot visus administratīvā pārkāpuma lietvedības laikā iegūtos faktus vai ziņas par faktiem kopumā un savstarpējā sakarībā. Turklāt saskaņā ar Latvijas APK 243.panta 11.daļu ziņas vai fakti, ko kompetentās iestādes amatpersonas ieguvušas, īstenojot šīs iestādes darbību regulējošajā likumā noteiktās pilnvaras, ir pieļaujami kā pierādījumi administratīvā pārkāpuma lietvedībā, ja šīs ziņas vai faktus iespējams pārbaudīt administratīvā pārkāpuma lietvedības ietvaros.

Latvijas APK 243.^{1}pants paredz šādus pierādīšanas līdzekļus: 1) pie administratīvās atbildības sauktās personas paskaidrojumi; 2) personu liecības; 3) eksperta atzinums; 4) kompetentās institūcijas atzinums; 5) dokuments, kas satur ziņas par faktiem, rakstveidā vai citā formā; 6) elektroniskie pierādījumi; 7) procesuālajās darbībās rakstveidā vai citā veidā nostiprinātās ziņas par faktiem; 8) lietiskie pierādījumi.

Saskaņā ar Latvijas APK 244.pantu institūcija (amatpersona) pierādījumus novērtē pēc savas iekšējās pārliecības, kas pamatota uz vispusīgi, pilnīgi un objektīvi izpētītiem visiem lietas apstākļiem to kopumā, pēc likuma un tiesiskās apziņas.

Atbilstoši CSN 288.3.punktam tiem transportlīdzekļiem, kuru vadītāji vēlas apstāties, lai izlaistu vai uzņemtu pasažieri - invalīdu, 326.zīmes darbības zonā, ir jābūt apzīmētiem ar invalīdu stāvvietu izmantošanas karti.

Pārbaudot lietas materiālus, secināms, lietā nav strīda par to, ka transportlīdzeklis nebija apzīmēts ar invalīda stāvvietas izmantošanas karti.

Tiesnese uzskata, ka iestāde izvērtējot lietas materiāliem pievienotos foto attēlus kopsakarā ar policijas amatpersonas ziņojumā norādīto informāciju, pamatoti atzinusi, ka pārkāpuma konstatēšanas laikā transportlīdzeklis ir apstājies bez piespiedu apstāšanās iemesla. Lietā nav iegūti pierādījumi sūdzībā norādītajam apstāklim, ka viens no pasažieriem ir bijis invalīds ar invalīdu stāvvietas izmantošanas karti, kas vērtējams kā arguments, ar mērķi izvairīties no administratīvās atbildības. Līdz ar to secināms, ka uz konkrēto situāciju nav attiecināmi CSN 288.punktā noteiktie izņēmuma gadījumi, kas atļauj pasažieru iekāpšanu vai izkāpšanu 326.ceļa zīmes darbības zonā, un iesniedzējs, apstādinot transportlīdzekli 326.ceļa zīmes darbības zonā, ir pārkāpis CSN 135.11.punkta prasības un izdarījis administratīvo pārkāpumu, par kuru paredzēta atbildība Latvijas APK 149.^{10}panta otrās daļas 8.punktā.

Tāpat tiesnese atzīst, ka iestāde savā lēmumā ir izvērtējusi iesniedzējam uzliktā soda mēra pamatotību un samērīgumu izdarītajam administratīvajam pārkāpumam, ko tiesnese atzīst par atbilstošu administratīvā soda mērķim un nesaskata iespēju iesniedzēja atbrīvošanai no administratīvās atbildības, ņemot vērā lietā konstatētos apstākļus.

Pie šādiem apstākļiem, tiesa atzīst, ka iesniedzēja sūdzība un tajā minētie apgalvojumi nav pamatoti, līdz ar to sūdzība ir noraidāma. Savukārt iestādes 2014.gada 18.marta lēmums Nr.D57/04/ZV143685/1 ir likumīgs un pamatots, tāpēc atstājams spēkā.

Ņemot vērā minēto un saskaņā ar Latvijas APK 1.pantu, 8.pantu, 9.pantu, 243.pantu, 244.pantu, 289.^{6}pantu, 289.^{12}panta otrās daļas 1.punktu, 289.^{13}pantu, 289.^{17}pantu, 289.^{18}pantu, tiesnese

nosprieda

noraidīt /pers. A/, personas kods /personas kods/, sūdzību par Rīgas pašvaldības policijas Latgales pārvaldes 2014.gada 18.marta lēmumu Nr.D57/04/ZV143685/1.

Atstāt negrozītu Rīgas pašvaldības policijas Latgales pārvaldes 2014.gada 18.marta lēmumu Nr.D57/04/ZV143685/1.

Spriedumu var pārsūdzēt 10 (desmit) darba dienu laikā no tā paziņošanas dienas Rīgas apgabaltiesā, apelācijas sūdzību iesniedzot Rīgas pilsētas Latgales priekšpilsētas tiesā.

Tiesnese L.Podoļska